

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 16 Pž-23/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednice vijeća, Mladena Šimundića, suca izvjestitelja i Lenke Ćorić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKE ŠUME d.o.o., OIB 69693144506, Zagreb, Ljudevita Farkaša Vukotinovića 2, kojeg zastupa punomoćnik Zoran Tomić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Klišanin & Partneri d.o.o. u Zagrebu, Zelinska 2/I, protiv tuženika ULJANIK STROJOGRAĐNJA DIESEL d.d. u stečaju OIB 35951488983, Pula, Flaciusova 1, radi isplate iznosa od 829.151,27 kn, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovojoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Povrv-346/2012-17 od 20. veljače 2013., u sjednici vijeća održanoj 15. srpnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Povrv-346/2012-17 od 20. veljače 2013. u točki I. izreke kojom je održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrši javne bilježnice Vesne Pučar iz Zagreba poslovni broj Ovr-345/12 od 23. ožujka 2012., u dijelu kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 718.398,48 kn sa zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 66.790,00 kn od 1. svibnja 2011.,
- na iznos od 66.790,00 kn od 31. svibnja 2011.,
- na iznos od 66.790,00 kn od 1. srpnja 2011.,
- na iznos od 66.790,00 kn od 31. srpnja 2011.,
- na iznos od 66.790,00 kn od 31. kolovoza 2011.,
- na iznos od 66.790,00 kn od 1. listopada 2011.,
- na iznos od 66.790,00 kn od 31. listopada 2011.,
- na iznos od 66.790,00 kn od 1. prosinca 2011.,
- na iznos od 66.790,00 kn od 31. prosinca 2011.,
- na iznos od 66.821,40 kn od 31. siječnja 2012.,
- na iznos od 50.467,08 kn od 1. svibnja 2011.,

do isplate po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena kao i naknaditi mu trošak ovršnog postupka u iznosu od 15.237,50 kn sa zateznim kamatama koje teku od 23. ožujka 2012. do isplate i u točki II. izreke.

II. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Povrv-346/2012-17 od 20. veljače 2013. u točki III. izreke.

III. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Povrv-346/2012-17 od 20. veljače 2013. u točki I. izreke u dijelu u kojem je održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Vesne Pučar iz Zagreba, poslovni broj Ovr-345/12 od 23. ožujka 2012. kojim je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 350,00 kn sa zateznim kamatama i sudi:

Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Vesne Pučar iz Zagreba, poslovni broj Ovr-345/12 od 23. ožujka 2012. u dijelu u kojem je tuženiku naloženo da tužitelju naknadi troškove ovršnog postupka u iznosu od 350,00 kn (tristopedeset kuna) sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 23. ožujka 2012. do isplate po stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za pet postotnih poena, i u tom dijelu odbija tužbeni zahtjev kao neosnovan.

r i j e š i o j e

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Povrv-346/2012-17 od 20. veljače 2013. u točki II. izreke.

II. Odbija se tuženikova žalba i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Povrv-346/2012-17 od 20. veljače 2013. u točki III. izreke u dijelu u kojem je tuženiku naloženo da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 22.372,23 kn.

III. Preinačuje se rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj Povrv-346/2012-17 od 20. veljače 2013., u dijelu točke III. izreke kojoj je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 2.725,42 kn i rješava:

Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadom troška parničnog postupka u iznosu od 2.725,42 kn (dvijetisućesedamstodvadesetpet kuna i četrdesetdvije lipe).

IV. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom troška žalbenog postupka u iznosu od 11.224,96 kn.

Obrazloženje

Presudom poslovni broj Povrv-346/2012-17 od 20. veljače 2013. Trgovački sud u Rijeci održao je na snazi platni nalog iz rješenja o ovrsi javne bilježnice Vesne Pučar iz Zagreba, poslovni broj Ovr-345/12 od 23. ožujka 2012. u dijelu kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 718.398,48 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na pojedinačne iznose glavnice od dospijeća svakog pojedinačnog iznosa pa do isplate kao i naknaditi mu trošak ovršnog postupka u iznosu od 15.587,50 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 23. ožujka 2012. do isplate (točka I. izreke presude), naložio je tuženiku platiti tužitelju iznosu od 48.022,92 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 1. svibnja 2012. do isplate po stopi za ostale odnose (točka II. izreke), ukinuo je navedeni platni nalog u dijelu u kojem je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju zatezne kamate koje teku

na iznosu od 667.931,40 kn po pojedinačnim iznosima za točno određeno razdoblje po stopi za ostale odnose (točka III. izreke). Rješenjem istog broja i dana donošenja Trgovački sud u Rijeci utvrdio je da je tužitelj povukao tužbu u dijelu u kojem je zahtijevao isplatu iznosa od 62.729,87 kn sa zateznom kamatom koja teče od 1. svibnja 2012. do isplate po stopi za ostale odnose (točka I. izreke rješenja), ukinuo je navedeni platni nalog u dijelu u kojem je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 1.012,50 kn sa zateznim kamatama koje teku od 23. ožujka 2012. do isplate (točka II. izreke), te je tuženiku naložio da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 25.097,65 kn (točka III. izreke).

Protiv točaka I. i II. izreke navedene presude i točke III. izreke navedenog rješenja tuženik je podnio žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o troškovima postupka te je predložio preinačiti ili ukinuti pobijani dio presude te rješenja uz naknadu troška žalbenog postupka u iznosu od 11.224,96 kn. U žalbi je, u bitnom, naveo da je da iz isprava u spisu nije jasno na temelju čega je prvostupanjski sud obvezao tuženika da tužitelju isplati utuženi iznos. Smatra da je sud odlučivao izvan granica postavljenog tužbenog zahtjeva i to na način da je tužitelja obvezao na isplatu iznosu od 66.812,40 kn sa zateznim kamatama koje teku od 31. siječnja 2012. Pritom smatra da je pogrešna i odluka o troškovima parničnog postupka budući da sud nije uzeo u obzir tuženikov uspjeh u sporu.

Protiv točke III. izreke navedene presude i točaka II. i III. izreke navedenog rješenja tužitelj je podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o troškovima postupka s prijedlogom ovom sudu da presudu i rješenje u pobijanim dijelovima preinači uz naknadu troška žalbenog postupka u iznosu od 10.907,07 kn. U žalbi je, u bitnom, naveo da je prvostupanjski sud pravilno zaključio da je sklapanjem izvansudske nagodbe došlo do prekida zastarijevanja tužiteljevog potraživanja koje je predmet ove parnice, no osporava zaključak suda da se tužitelj sklapanjem predmetne nagodbe odrekao zateznih kamata na glavicu. Istaknuo je da je navedena nagodba prestala vrijediti jer tuženik nije uredno ispunio svoje obveze preuzete tom nagodbom. Smatra da je prvostupanjski sud neosnovano odbio tužitelju priznati dio ovršnih troškova koji se odnose na trošak izdavanja klauzule pravomoćnosti i ovršnosti, trošak pribave potvrde pravomoćnosti i ovršnosti javnobilježničkog rješenja o ovrsi te da je pogrešno tužitelju dosudio trošak sastava podneska od 12. studenog 2012. i 3. siječnja 2013. u iznosu od po 500,00 kn uvećano za PDV umjesto iznos od 8.300,00 kn uvećano za PDV za podnesak od 12. studenog 2012., a 7.670,00 kn uvećano za PDV za podnesak od 3. siječnja 2013., te da mu je neosnovano priznao trošak zastupanja na ročištu održanom 15. studenog 2012. u iznosu od 3.835,00 kn uvećano za PDV umjesto zatraženih 8.300,00 uvećano za PDV budući da se na tom ročištu raspravljalo o glavnoj stvari i da su se izvodili dokazi.

U odgovoru na žalbu tužitelj je osporio sve tuženikove žalbene navode te je predložio odbiti žalbu kao neosnovanu.

Tužiteljeva žalba nije osnovana, dok je tuženikova žalba osnovana samo u dijelu odluke o troškovima parničnog postupka.

Presuda i rješenje ispitani su temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 52/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u vezi s odredbom čl. 381. ZPP-a u granicama žalbenih razloga te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, te na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Pri donošenju pobijane presude prvostupanjski sud nije počinio niti jednu od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, pa ni onu iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju ukazuju žalitelji istaknuvši da se presuda ne može ispitati jer da su razlozi navedeni u obrazloženju nejasni i proturječni. Suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski je sud za ocjenu o osnovanosti tužbenog zahtjeva dao jasne i zakonite razloge koji nisu proturječni, a koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

Pogrešno tuženik smatra da je prvostupanjski sud prekoračio tužbeni zahtjev jer je tuženika obvezao da tužitelju isplati iznos od 66.821,40 kn sa zateznim kamatama koje teku od 31. siječnja 2012. do isplate. Naime, o prekoračenju tužbenog zahtjeva se radi kada nekog zahtjeva uopće nema, a sud je o njemu ipak meritorno odlučio, na način da je odlučeno o nečem što uopće nije traženo. Takvim postupanjem suda radilo bi se o bitnoj povredi odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 12. ZPP-a. Međutim, u konkretnom slučaju prvostupanjski sud je odlučio upravo o tužbenom zahtjevu kojeg je tužitelj postavio, budući da je iznos od 66.821,40 kn sa zateznim kamatama koje teku na taj iznos sadržan u Izvansudskoj nagodbi koju su stranke sklopile 18. siječnja 2011. za utuženo razdoblje od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2009., stoga tuženik neosnovano ukazuje na bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 12. ZPP-a.

Predmet spora je naknada za korištenje općekorisnih funkcija šuma za razdoblje od 1. 1. 2004. do 31. prosinca 2010. te za 2011. godinu. Tuženik je dio potraživanja (naknadu za 2004., 2005., 2006., 2007., 2008. i 2009.) osporavao zbog zastare, dok potraživanje naknade za 2010. i 2011. godinu osporavao s obrazloženjem da u navedenom razdoblju nije ostvarivao prihode.

Prvostupanjski sud je nakon provedenog dokaznog postupka zaključio da je tuženik, kao pravna osoba koja obavlja gospodarsku djelatnost obveznik plaćanja naknade za korištenje općekorisnih funkcija šuma u skladu s odredbom čl. 62. st. 1. Zakona o šumama („Narodne novine“ broj: 140/05, 82/06, 129/08, 80/10, i 124/10; dalje: ZŠ). Sud je obrazložio da je obveza tuženika na plaćanje navedene naknade zakonska obveza koja se prema odredbi stavka 2. istog članka plaća u visini 0,07% od ukupnog prihoda i uplaćuje se na poseban račun trgovačkog društva za namjene iz čl. 28. ZŠ-a, tromjesečno i po završnome računu. Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o šumama („Narodne novine“ broj 80/10) u čl. 1. propisano je da se navedena naknada od 1. listopada 2010. plaća u visini od 0,0525% od ukupnog prihoda, Stoga da je tužitelj osnovicu za obračun naknade za utužene godine utvrdio na temelju podataka pribavljenih od FINA-e, i to sukladno navedenim zakonskim odredbama. Glede prigovora zastare sud je zaključio da bi tužiteljevo potraživanje dospjelo do 23. ožujka 2009. bilo u zastari (za 2004., 2005., 2006., 2007. i 2008.) primjenom trogodišnjeg zastarnog roka iz odredbe čl. 226. st.1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO). Međutim, sud je utvrdio da je tuženik sklapanjem Izvansudske nagodbe

od 18. veljače 2011. priznao utuženo potraživanje za razdoblje od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2009. slijedom čega je ocijenio prigovor zastare neosnovanim i to za razdoblje od 2004. do 2008., dok je utvrdio da potraživanje za 2009., 2010. i 2011. nije zastarjelo jer od 23. ožujka 2012. kao dana podnošenja tužbe nije protekao trogodišni zastarni rok. Visinu tužbenog zahtjeva sud je utvrdio iz tužiteljevog obračuna zaključivši da je naknada pravilno obračunata i to u visini od 0,07% godišnjeg prihoda za razdoblje od 2004.-2009., po stopi od 0,06125% za 2010., a za 2011. po stopi od 0,0525%. Pritom je sud zaključio da tužitelju zatezna kamata pripada prema iznosima i datumima dospelja utužene obveze koje su stranke utvrdile u Izvansudskoj nagodbi od 18. veljače 2011. obrazloživši da su stranke navedenom nagodbom drugačije odredile samo obroke i rokove plaćanja, a da je pravna osnova i predmet obveze ostao isti.

Neosnovano tužitelj smatra da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da su stranke sklapanjem izvansudske nagodbe 18. veljače 2011., između ostalog, nagodbom odredile drugačije dospelje i rokove plaćanja utužene tražbine.

Naime, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da su u konkretnom slučaju stranke 18. veljače 2011. sklopile Izvansudsku nagodbu, kojom se tuženik obvezao platiti tužitelju naknade za razdoblje od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2009. dakle, za 2004., 2005., 2006., 2007., 2008. i 2009.

Sporazum odnosno Izvansudska Nagodba od 18. veljače 2011. zaključena među strankama je ugovor o nagodbi (čl. 150. ZOO-a), jer je njime tuženik priznao svoj dug (za 2004., 2005., 2006., 2007., 2008. i 2009. godinu), ali se ujedno i odrekao zastare već zastarjelog potraživanja u trenutku sklapanja nagodbe (radi se o potraživanju iz 2004., 2005., 2006., 2007. i 2008. godine), a tužitelj je pristao na obročnu otplatu s drukčijim rokovima dospelja, dok je u cijelosti ostao kod iznosa glavnice. Svrha nagodbe je upravo u tome da se u pogledu nekoga spornoga pravnog odnosa odrede na nesporan način međusobna prava i obveze stranaka. Nakon sklapanja nagodbe prava i obveze stranaka prosuđuju se u skladu s njenim odredbama.

Stranke su navedenom nagodbom ugovorile da ako dužnik (tuženik) ne ispuní obvezu uplate deset rata u rokovima utvrđenim Nagodbom, vjerovnik (tužitelj) zadržava pravo poduzeti pravne radnje prisilne naplate duga. Tuženik tijekom postupka nije osporio dospelje i način obračuna naknade koju je tužitelj obračunao sukladno navedenoj Nagodbi.

Procjenjujući tužnikovu obvezu u okviru ugovora tj. navedene nagodbe od 18. veljače 2011. prvostupanjski sud je pravilno utvrdio odlučnu činjenicu glede rokova dospelja, pa tako i iznosa obroka, budući da su stranke sklapanjem nagodbe izvršile novaciju predmetne obveze, te je obveza po obračunu naknade za svaku utuženu godinu postala obveza po izvansudskoj nagodbi. Drugim riječima, tužitelj nema pravo potraživati veći iznos od onoga na koji iznos je sklopljena izvansudska nagodba (za utužene 2004., 2005., 2006., 2007., 2008. i 2009. godinu), niti ima pravo potraživati kamate izvan dospelja obveze po navedenoj nagodbi. Zbog navedenog razloga pravilno je prvostupanjski sud dosudio tužitelju zatezne kamate na iznos od 667.931,40 kn koja teče od sljedećeg dana od datuma dospelja pojedinačnih iznosa utvrđenih Nagodbom, a pravilno odbio tužiteljev zahtjev za zatezne kamate na navedeni iznos za razdoblje prije dospelja pojedinačnih iznosa utvrđenih Nagodbom.

Što se tiče naknade za korištenje općekorisnih funkcija šuma za 2010. godinu u iznosu od 50.000,00 kn, i za 2011. godinu u iznosu od 48.022,92 kn, koje nisu obuhvaćene Nagodbom od 18. veljače 2011., tužitelj ga osnovano potražuje na temelju odredbe čl. 62. ZŠ zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na temelju odredbe čl. 29. st. 1 i 2. ZOO-a.

Stoga tužitelju na osnovi odredbe čl. 62. ZŠ-a pripada pravo na isplatu neplaćene naknade za 2004., 2005., 2006., 2007., 2008., 2009., 2010. i 2011. godinu, a na osnovi odredbe čl. 29. st. 1. tog ZOO- a pripada mu pravo i na zakonsku zateznu kamatu zbog zakašnjenja u isplati tuženikovih obveza.

S obzirom na navedeno, valjalo je djelomično odbiti tuženikovu žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu u dijelu navedenom u točki I. izreke ove drugostupanjske presude, te odbiti tužiteljevu žalbu i potvrditi toč. III. izreke prvostupanjske presude kako je to navedeno u točki II. izreke ove drugostupanjske presude.

Prilikom odlučivanja o troškovima ovršnog postupka prvostupanjski sud je pravilno primijenio odredbe čl. 6. i 8. Pravilnika o nagradama i naknadi troškova javnih bilježnika u ovršnom postupku („Narodne novine” broj 8/11) i odgovarajuće odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine” broj 142/12; dalje: Tarifa) do iznosa od 15.237,50 kn, pri čemu je prilikom odmjeravanja navedenog troška pravilno utvrdio i uspjeh stranaka u sporu s platnim nalogom jer je tužitelj u cijelosti uspio s platnim nalogom.

Međutim, prvostupanjski sud je tužitelju neosnovano dosudio trošak naknade materijalnih troškova u iznosu od 37,50 kn (uključujući i PDV) jer tužitelj nije pružio dokaz da mu je taj trošak i nastao, te nagradu za razmatranje i pregleda spisa za uvid u sudski registar u iznosu od 312,50 kn (uključujući i PDV), na koji tužitelj nema pravo jer je uvid u sudski registar tužitelj mogao izvršiti na internetskoj stranici Ministarstva pravosuđa troškovi za razmatranje i pregled spisa nisu bili potrebni za vođenje ove parnice. Stoga je primjenom odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a ovom odlukom odbijen tužbeni zahtjev i ukinut platni nalog za taj iznos, preinakom u tom dijelu pobijane presude (točka III. izreke ove drugostupanjske presude).

Neosnovano tužitelj smatra da mu je osnovan zahtjev za naknadom ovršnih troškova na ime troška izdavanja potvrde pravomoćnosti i ovršnosti te trošak pribave potvrde pravomoćnosti. Suprotno ovakvom žalbenom navodu, pravilno je prvostupanjski sud odbio tužiteljev zahtjev za naknadu troškova izdavanja pravomoćnosti i ovršnosti na rješenje o ovrsi u iznosu od 37,50 kn jer ono nije postalo pravomoćno budući da je tuženik protiv rješenja podnio prigovor pa tužitelju ti troškovi nisu nastali. Isto tako, pravilno je prvostupanjski sud odbio trošak pribave pravomoćnosti u iznosu od 250,00 kn uvećano za PDV u iznosu od 62,50 kn te sastava prijedloga radi dostave pravomoćnog rješenja o ovrsi na provedbu FINA-i u iznosu od 500,00 kn uvećano za PDV u iznosu od 125,00 kn, budući da rješenje o ovrsi nije postalo pravomoćno pa tužitelju taj trošak nije nastao. Stoga je primjenom odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a tužiteljeva žalba odbijena i potvrđena točka II. izreke prvostupanjskog rješenja.

Odlučujući o zahtjevima za naknadu parničnih troškova prvostupanjski je sud pogrešno primijenio materijalno pravo. Prije svega valja reći da se obrazlažući odluku prema kojoj je tuženik u obvezi naknaditi tužitelju sve parnične troškove prvostupanjski sud pozvao

i na st. 2. i na st. 3. čl. 154. ZPP-a. Međutim, pravila o naknadi troškova iz ove dvije odredbe međusobno se isključuju, jer odredba st. 2. propisuje uvjete za odluku prema kojoj ili svaka stranka snosi svoje parnične troškove ili je jedna stranka dužna drugoj nadoknaditi razmjerni dio troškova, dok odredba st. 3. propisuje uvjete za odluku prema kojoj je jedna stranka u obvezi drugoj stranci nadoknaditi sve parnične troškove, iako ta protivna stranka nije u cijelosti uspjela u sporu (uvjet za to je da se radi o razmjerno neznatnom dijelu zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi). No, iz daljnjih navoda obrazloženja proizlazi da se prvostupanjski sud opredijelio za odredbu st. 3. čl. 154. ZPP-a, jer je tužitelju dosudio sve troškove. Kako je predmet tužbenog zahtjeva isplata novčane svote, a tužitelj je nakon prvotno utuženih 718.398,48 kn preinačio tužbu na način da je povećao tužbeni zahtjev zahtijevajući isplatu naknade i za 2011. godinu u iznosu od 110.752,79 kn. Takvu objektivnu preinaku tužbe sud je prihvatio, da bi tužitelj podneskom od 3. siječnja 2013. povukao tužbu za iznos od 62.729,87 kn. Stoga proizlazi da s tim dijelom nije uspio u parnici.

Neosnovano tuženik navodi da prvostupanjski sud prilikom donošenja odluke o troškovima postupka nije uzeo u obzir činjenicu da se vrijednost predmeta spora tijekom postupka mijenjala, jer iz obrazloženja odluke o troškovima postupka proizlazi da je prvostupanjski sud pravilno tužitelju odmjerio visinu nagrade za pojedine radnje u skladu s vrijednosti predmeta spora koja je bila u trenutku poduzimanja svake pojedine radnje (718.398,48 kn od 30. ožujka 2012. do 11. studenog 2012., 829.151,27 kn od 12. studenog 2013. do 3. siječnja 2013., 766.421,40 kn do zaključenja glavne rasprave).

Međutim, osnovano tuženik navodi da prilikom donošenja odluke o troškovima postupka prvostupanjski sud nije uzeo u obzir djelomičan uspjeh tuženika u sporu s obzirom na to da je prvostupanjski sud trebao tužitelju i tuženiku priznati troškove postupka razmjerno njihovom uspjehu u sporu u trenutku poduzimanja svake radnje za koju su postavili zahtjev za naknadu troška.

Tužitelju je, dakle od ukupno dosuđenih troškova, pravilno prvostupanjski sud priznao trošak sastava podneska od 27. srpnja 2012. u iznosu od 7. 190,00 kn sukladno Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15) jer tužitelj tim podneskom odgovara na tuženikov prigovor i u toj je fazi postupka uspio sa 100% zahtjeva. Tužitelju je trebalo priznati i nagradu za sastav podneska od 12. siječnja 2013. i 3. siječnja 2013. u iznosu od po 500,00 kn sukladno Tbr. 8. t. 3. Tarife, no kako je tužitelj u toj fazi postupka uspio sa 92% zahtjeva pripada mu nagrada u iznosu od po 460,00 kn. Propada mu i zastupanje na ročištu od 15. studenog 2012. u iznosu od 3.835,00 kn, no kako je u toj fazi postupka uspio sa 92% zahtjeva trebalo mu je priznati nagradu u iznosu od 3.528,20 kn. Konačno tužitelju pripada i nagrada za zastupanje na ročištu od 5. veljače 2013. razmjerno uspjehu u sporu od 92% što iznosi 7.056,40 kn, sve uvećano za PDV po stopi od 25% odnosno 4.827,05 kn, što ukupno iznosi 23.521.65 kn.

Tužitelju nije trebalo priznati trošak pribavljanja godišnjih financijskih izvješća od FINA-e u i nagrada odvjetniku za pribavljanje tih izvješća u iznosu od 146,00 kn te poštarina u vezi pribavljanja tih izvješća u iznosu od 20,40 kn, jer su GFI dostupna na internetskoj stranici FINA-e pa iz tog razloga predmetni troškovi po ocjeni ovog suda nisu bili potrebni za vođenje ove parnice.

Neosnovano tužitelj smatra da mu je prvostupanjski sud trebao priznati nagradu za sastav podneska sukladno Tbr. 8. t. 1. Tarife jer se ne radi o podnescima kojima se odgovara na tužbu, prigovara platnom nalogu ili kojima se odgovara na navode prigovora ili odgovora na tužbu ili očituje na nalaz i mišljenja vještaka pa prema ocjeni ovog suda tužitelju za navedene radnje pripada nagrada iz Tbr. 8.3. Tarife, kako mu je prvostupanjski sud i dosudio. Pritom pogrešno smatra da mu pripada nagrada za nastupanje na ročištu prema Tbr. 9. t. 1. Tarife jer se na navedenom ročištu raspravljalo o procesnim pitanjima pa tužitelju pripada nagrada sukladno Tbr. 9. t. 2. Tarife, kako mu je i dosuđeno.

No, i tuženiku je valjalo priznati troškove zastupanja po odvjetniku, i to za zastupanje na ročištima od 15. studenoga 2012. i 5. veljače 2013. razmjerno njegovom uspjehu od 8% u trenutku poduzimanja tih radnji odnosno po 574,71 kn (zatražio 7.183,98 kn po ročištu, što ukupno iznosi 1.149,42 kn. Tuženik nije zatražio PDV na obračunate odvjetničke usluge, a zatražena naknada troška za sastav prigovora protiv rješenja o ovrsi po odvjetniku mu ne pripada, jer je u toj fazi postupka tužitelj uspio sa 100% zahtjeva, pa tuženiku zatraženi trošak ne propada.

Kad se navedeni iznosi troškova stranaka stave u prijeboj proizlazi da je tuženik dužan naknaditi tužitelju iznos od 22.372,23 kn.

S obzirom na navedeno valjalo je na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a odbiti tužnikovu žalbu i pobijanu točku III. izreke prvostupanjskog rješenja potvrditi za iznos od 22.372,23 kn, dok je primjenom odredbe čl. 380. t. 3. ZPP-a uvažena žalba i odluku o troškovima djelomično preinačena, tako da je kao neosnovan odbijen zahtjev za naknadu troškova u iznosu od 2.725,42 kn.

Tuženik je uspio sa žalbom u razmjerno neznatnom dijelu i to u dijelu ovršnog i parničnog troška koji ne čini vrijednost predmeta spora koja je relevantna za određivanje nagrade za sastav tih podnesaka (čl. 35. ZPP-a), pa je odbijen njihov zahtjev za naknadu troškova sastava žalbe (čl. 166. st. 2. ZPP-a).

Zagreb, 15. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća
Dubravka Matas

Broj zapisa: **1789a-0ed09**

Kontrolni broj: **093b4-ce7c4-1d35e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DUBRAVKA MATAS, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.